

PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – IV.

Někdo tlachá, jako by probodával mečem, kdežto jazyk moudrých hojí. (Příslaví 12:18)

Dnešní zamyšlení jsem zarámoval dvěma krátkými texty o slovech z pokladnice moudrosti biblické knihy Příslaví.

Důvod je jednoduchý – to, čím nás současná situace zaskočila, je VYNUCENÁ BEZKONTAKTNOST. Chybí-li přirozený lidský kontakt, obyčejné pohlazení, pak nám, jak trefně říká Radkin Honzák, „začne vysychat mícha“. Jinými slovy přestaneme svět i druhé cítit doslova „přes dotek, přes své tělo, přes kůži“. Vypadne-li nám jedna z důležitých poznávacích možností, začneme určitým způsobem ztrácet kontakt s okolím. Nepocítit dotek přinášející radost, či tlak přinášející bolest, nás otupí vůči radosti či strádání druhého.

Vzpomínám na dobu dospívání, kdy jsme si s přáteli vyprávěli příběhy, či prožívali společná dobrodružství a vhodný dotek byl zcela přirozený jak mezi chlapci tak i děvčaty. Tu a tam někdo někomu stiskl rameno, srdečně ho poplácal po zádech, rošťácky zatahal za cop, nebo pohladil po tváři. Jak říkám, je to minulost, kdy se vhodně dotýkat druhých bylo přirozené.

Už dávno (při běžném každodenním styku a komunikaci) jsme tomu odvykli – nejen s přáteli, ale dokonce i v rodinách. A ve společnosti je lidský dotek politicky korektně zapovězen.

Deficit obyčejného lidského doteku si nejvíc uvědomuji tehdy, když jako duchovní navštěvuji a povzbuzuji osamělé starší lidi. Mají potřebu si se mnou potřást rukou na uvítanou, při modlitbě se chytit za ruce, při rozloučení se obejmout, nebo mě pohladit po tváři. Rozumím tomu tak, že bytostně potřebují cítit lidskou blízkost. Stejně jako já, stejně jako Vy.

To, že jsme doteky zanedbávali, nám dochází nyní v karanténě, kdy je zapovězeno jeden druhého se na veřejnosti dotýkat, podávat si ruce a též máme od sebe držet patřičný odstup.

Nedostatek doteků je potřeba nahradit. Dá se to? Určitě dá, i když jen částečně. Povzbudivým slovem, které v sobě nese poselství naděje. Nemůžeme-li rukou, pohladíme druhé alespoň vhodným a laskavým slovem. Nenechme se zneklidňovat špatnými zprávami a zbytečnostmi, netlachejme o nesmyslných nebo negativních věcech. Buďme povzbudiví, přinášíme dobré zprávy. Vyprávějme své příběhy, nebo příběhy našich předků. Teď je na to ten správný čas.

Pokud můžeme, učme se druhé pohladit slovem co nejdříve, nejlépe hned. Zdokonalujme se hned na začátku našeho zápasu. Mám za to, že umění vyprávění, ale i naslouchání, povzbuzení či slovního pohlazení budeme potřebovat mnohem déle, než nám nyní zdá.

Zářivý pohled vlévá do srdce radost, dobrá zpráva vzpružuje kosti. (Příslaví 15:30)

P. S. Pokud byste snad na chvíli vyčerpali všechna dobrá slova, pak se neostýchejte si poslechnout Rádio 7 – stanici plnou povzbudivých zpráv, moudrých myšlenek, lidských příběhů i laskavých slov: <http://www.radio7.cz/>

S přáním povzbudivých zpráv Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk
(v Nymburce 20. 3. 2020)